

Missionsträff i Vasa. Lördag 13 maj 15:00 - 18:00 Möte med tre kyrkoledare från Ecuador, Nicaragua och Spanien. EK i Sverige och vår gemensamma missionsgrupp arrangerar.

Församlingsmöte söndag 14 maj. Underlag, samtal inför beslut om ombyggnad av kyrkan.

Tack gode Gud, äntligen fika!

Fikat är dagens höjdpunkt. Lite kaffe och en kaka. Ibland ett chokladkex om jag inte hittar något annat i frysen. Om jag har tur finns det en kaka. Och, skulle himlen ramla ner över oss, så hittar jag biskvier. Detta gudabenådade lilla bakverk som smälter i munnen. Men utan kaffe är det ingenting, bara sött och kladdigt men med kaffe – gudomligt!

Nu tänker du, en fryst biskvi, vad är det? Helt rätt, den ska vara färsk, så där lite lagom seg med choklad som knappt hunnit stelna. Då stiger tacksamhetens lov till Gud i himlen, tillsammans med den nybryggda kaffedoft. Tack gode Gud för fikat!

Visst kan jag sitta själv och fika men tillsammans smakar det bättre. Min kanske "viktigaste" uppgift på expeditionen är att sätta på kaffe när det är något på gång. Kakor kan det vara lite si och så med. Jag brukar slå en lov ner till frysen i köket. Ibland står det antal på påsarna, då hamnar jag i ett moraliskt dilemma. Vad göra, fika utan kaka eller låna en eller ett par, vem skulle missunna oss det?

Men om nu fikat är så ljuvligt, då ska vi väl inte fika för ofta? En gång i veckan eller kanske en gång i månaden – annars förstör vi smaken, aromen, mystiken i det gudagivna fikat.

Nänä, försök inte, jag behöver fika varje dag. Jag ser fram emot fikat, tacksamheten fyller mig efter fikat. Fikat ger mig kraft, inspiration, glädje, så att jag orkar med ännu en dag. En dag utan fika blir en tomhetens, färglöshetens och törstens dag. Jag överlever, visst men hur kul är det? Tack gode Gud att jag är svensk och att fikat är oss en armslängd bort!

Det vi kallar "nattvard" och ibland "Herrens heliga måltid", är en översättning av det grekiska ordet *eukaristi*. *Karis* kan översättas "stor glädje", "tacksamhet". Om jag försöker mig på att översätta *eukaristi* blir det "tacksamhetens måltid". Men är en brödbit eller en oblat som vi doppar i vin, verkligen en måltid? Men minns, när Jesus efter måltiden tog bröd och vin och delade ut. Var det inte själva måltiden utan måltidens crescendo. Vi skulle kunna kalla det efter-rätt. I min värld inte bara måltidens höjdpunkt, grädde på moset, kaffe på maten, utan hela dagens fullkomning – fikat.

Det finns förstås annat, mycket viktigare, att säga om eukaristin. Men tänker jag, vad kan vara större än att vi tillsammans tar emot det livgivande brödet och vinet, Jesu liv in i våra liv. I en fysisk form som vi kan känna och smaka. – Ja, det skulle väl vara fikat i så fall...

Jag går till kyrkan på söndagar, inte för att höra en predikan utan trots att det är en predikan, predikant som jag är. Det är inte fina utläggningar och tankar jag sukter efter. Jag går för gemenskapen runt fikat, att bli betjänad, bara ta emot. Då tänker jag inte bara på kyrkkaffet – som många av er längtar efter när vi predikanter aldrig kommer till Amen.

Tack gode Gud, äntligen fika. Tillsammans med alla andra, sträcker jag fram min tomma hand, som vilar i min andra hand, tar emot brödet, hör orden: Kristi kropp för dig utgiven. Känner Jesus i min hand, fingrar lite, klämmer lite på brödet. Doppar det i vinet, jag får bara med mig någon droppe vin på den glatta oblaten, men det räcker.

Förstår vi vad som händer? Nä, men jag förstår inte heller hur den ljuvliga biskvin blir till och smälter i min mun, eller kaffebönans växt, långt borta i fjärran land. Men vet du kära läsare, vi behöver inte bry oss. Vi bara tar emot Guds gåvor som om det är Jesus själv vi smakar i vår gom. Mums filli babba, tack gode Gud för fikat!